

GÜESTIA

Andái de día que la nueche ye mía, andai de día qque la nueche ye mía, andai de dia que la nueche ye mía, andai de dia que la nueche ye pa mi.

Cuando nos yéramos vivos andábemos a estos figos, agora que tamos muertos, andamos a estos güertos. Andar y andar hasta'l tuiru la figar, andar y andar hasta'l tuiru la figar.

Cuando yera un neñu acuérdome escuchar histories que güei naide s'atreve a contar, falaben d'almes muertes na vida, dueñes de la nueche ames de la oscuridá.

Son aquellos qu'en vida pecaron, castigaos sin descansar en paz, condenaos a vagar pela nueche, cola lluna hasta la eternidá.

Pelos caminos les sos penes arrastren, ente les sombras róbenle l'alma, si los atopas nun los mires y escapa, cuerri si escuches el so cantar ...

Andái de día que la nueche ye mía, andai de día qque la nueche ye mía, andai de dia que la nueche ye mía, andai de dia que la nueche ye pa mi.

Tapa col so mantu la nueche escura, perdíu nel monte el mieu faima temblar, escúchense voces nes sombras ensin vida, procesión d'almes que güei van enterrar.

Con un ciriu prendí una mano, la cabeza entera encapuchá, tapaos con mantones blancos, ¿sabéis quién yera? Yera la Güestia.

Pelos caminos les sos penes arrastren, ente les sombras róbenle l'alma, si los atopas nun los mires y escapa, cuerri si escuches el so cantar ...

(Estrillu)